

Fitxa tècnica

Guió Mohammad Rasoulof **Música** Karzan Mahmood **Fotografia** Pooyan Aghababaei **Interpretació** Soheila Golestani, Setareh Maleki, Missagh Zareh, Mahsa Rostami **Durada** 168 min **Gènere** Drama polític **Distribuïdora** BTeam **Llengües** Persa, amb subtítols en espanyol **+16 anys**

Sinopsi

El jutge d'instrucció Iman s'enfronta a la paranoia enmig dels disturbis polítics de Teheran. Quan la seva pistola desapareix, sospita de la seva dona i les seves filles, imposant mesures draconianes que tensen els llaços familiars a mesura que les normes socials s'ensorren. (FilmAffinity)

Crítica

Rasoulof, fugit de l'Iran, apareix a Canes i engrandeix la seva llegenda de cinema des de la resistència

El director presenta *The Seed of the Sacred Fig*, una immisericorde al·legoria del poder de l'individu davant la brutalitat del règim dels aiatol·làs, com a ferma candidata a la Palma d'Or.

Sempre és complicat jutjar l'obra d'un artista assetjat. La condescendència és, en el millor sentit, una alternativa de la tolerància. Però en el seu ús més comú fa mal. I fa mal tant per la posició d'impostada i ridícula de superioritat que adopta el condescendent, que també, com pel menyspreu camuflat que porta implícit cap a la víctima de tanta indulgència. Programar a la competició de Canes l'obra de **Mohammad Rasoulof**, un home obligat a fugir del seu país per culpa d'una condemna a vuit anys de presó (que inclouen assots i confiscació de béns), la blinda d'entrada contra qualsevol crítica. Això és el que fa el judici condescendent. Per això, cal evitar-ho, i, per això, el sentit del que segueix no és altre que deixar clar que ***The Seed of the Sacred Fig* (La semilla de una higuera sagrada)**, l'última pel·lícula de Rasoulof, és una obra major. I ho és per la seva valentia, el seu gest tèrbol i fins i tot la seva frontal brutalitat. **És, no ho dubteu, la pel·lícula d'un home lliure.**

Rasoulof, per situar-nos, pot presumir de ser un dels noms més destacats de la cinematografia de l'Iran sense que cap de les seves cintes s'hagi estrenat al seu país. El 2011, va presentar a Canes, a la secció Un Certain Regard, *Goodbye*, per la qual va rebre els premis a millor pel·lícula i millor direcció. Aquell mateix any va ser sentenciat amb el seu col·lega **Jafar Panahi** a sis anys de presó i una prohibició de fer pel·lícules durant 20 anys per presumpta propaganda contra el règim. Temps després, el 2020, obtindria l'Ós d'Or per *There is no evil*, premi que va haver de recollir la seva filla perquè ell estava empresonat. El seu enfrontament al règim dels aiatol·làs s'agreujaria el 2022 quan va donar suport públicament a les manifestacions que van esclatar a l'Iran després de l'esfondrament d'un edifici on van morir més de 40 persones.

Tot el paràgraf anterior és, d'una manera o altra, a la pel·lícula. S'explica la història d'un jutge d'instrucció feliç en el seu lloc de paragonari, feliç en el seu conformisme, feliç amb la seva família fora de perill dels abusos del règim que, en efecte, custòdia i defensa. Així fins que un dia la pistola a què té dret pel seu lloc de treball desapareix de casa. **Just en aquell instant, tot perilla.** Perilla la confiança dels seus caps en ell, perilla la seva carrera, perilla la seva posició i perilla la seva família formada per la seva dona, tan aparentment acomodada com ell, i les seves dues filles joves. Perill. ***The Seed of the Sacred Fig* està completament construïda sobre la sospita, sobre la por, sobre la indecència.** El director compon de manera magistral un *thriller* a porta tancada on el que compta no és tant el que es veu com el que hi ha. **I això darrer és la més encertada aproximació a un terror que tot ho filtra.** De manera estratègica i sempre precisa, Rasoulof se les arregla per intercalar imatges reals en la seva més rotunda ferocitat d'un règim que no atén més que el seu propi fanatisme. I és aquí en la construcció pautada d'una al·legoria que, a més, és testimoni fidel on la pel·lícula s'engrandeix fins a blindar-se contra qualsevol mena de condescendència. Hem arribat.

Rasoulof explica que l'origen de la història va sorgir no en un moment precís sinó per l'acumulació de tot el que havia vist, sentit i patit "d'anys d'enfrontament amb els serveis secrets i els de seguretat". També explica que la notícia de la seva condemna dels vuit anys de presó i assots li va arribar durant la quarta setmana de rodatge i que l'angoixa es va apoderar d'ell i de l'equip fins al punt que mai van saber si acabarien la feina. **Rasoulof sap perfectament que el terror a l'Iran "ho filtra tot, els mitjans de comunicació, el carrer i les ments"**. Va haver de transferir a l'estranger el que havia rodat, va canviar els plans de rodatge, va fugir a peu per la frontera a un país veí del qual no pot dir el nom i, quan per fi va arribar a Alemanya, llavors va anunciar que havia fugit. I dit això, reflexiona: "Són els individus els que permeten la supervivència del règim. I aquí hi ha una responsabilitat". I dit això, afegeix: **"La religió a l'Iran és una ideologia política... La religió islàmica ha pres com a ostatges els iranians"**.

I així. D'això, de la carn en primera persona de Rasoulof i de totes les iranians que es neguen a portar vel i de tots els que es neguen a obeir, de tots els que simplement es neguen, va ***The Seed of the Sacred Fig***.

És cert, fora condescendències, que l'últim acte d'una pel·lícula que arriba gairebé a tres hores no aguanta, per la seva lleugera arbitrarietat, comparació amb la perfecció de tot el que ve abans. En el seu afany legítim de resoldre de la més espectacular de les maneres, ***The Seed of the Sacred Fig* perd una mica de pols.** En qualsevol cas, queda una obra tan rigorosament cabal i dura que, sí o sí, **marcarà història dins les històries del Festival de Canes.**

[...]

Luis Martínez – elmundo.es

“La semilla de la higuera sagrada”: festivals i premis

11 premis

- Festival de Cinema de Canes 2024: premi especial del jurat (Mohammad Rasoulof), premi FIPRESCI, premi del Jurat Ecumènic, premi François Chalais a la millor pel·lícula i premi AFCAE.
- Festival Internacional de Cinema de Chicago 2024: premi Silver Hugo al millor guió
- Festival de Sant Sebastià 2024: premi del públic a la millor pel·lícula europea
- Festival de Cinema de Sidney 2024: premi del públic al millor film internacional
- Festival de Cinema de Santa Fe 2024: 2 premis del públic al millor llargmetratge de ficció
- Festival de Cinema de Middleburg 2024: premi del públic a pel·lícula internacional

I 8 nominacions

Mohammad Rasoulof

Filmografia com a director

2024 *La semilla de la higuera sagrada*

2022 *Jenayat-e amdi*

2020 *La vida de los demás*

2017 *Lerd*

2013 *Dast-neveshtehaa nemisoosand*

2011 *Be omid-e didar*

2009 *Keshtzar haye sepid*

2008 *Baad-e-daboor*

2005 *La isla de hierro*

2002 *Gagooman*

Biografia

Nascut a Shiraz (Iran) el 1972, Rasoulof va estudiar Sociologia abans de decantar-se pel cinema. Després de filmar la seva segona pel·lícula, *La isla de hierro* (2005), va veure progressivament restringides les seves oportunitats de treballar i d'exhibir la seva obra. Ha dirigit una desena de llargmetratges multipremiats a festivals internacionals, tots ells víctimes de la censura iraniana. Recentment, ha hagut de fugir de l'Iran després de ser condemnat a vuit anys de presó i flagel·lació, reafirmant la seva postura radical davant de la corrupció i censura del govern del seu país. Un fet transversal a tota la seva obra fílmica, en què una vegada i una altra es proposa mostrar la realitat social del poble iranià a través d'històries personals.

Organització:

En conveni amb:

